

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 2 september 2010*

I mål C-399/08 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i domstolens stadga, som ingavs den 15 september 2008,

Europeiska kommissionen, företrädd av V. Kreuzsitz, J. Flett och B. Martenczuk, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

i vilket de andra parterna är:

Deutsche Post AG, Bonn (Tyskland), företrädd av J. Sedemund, Rechtsanwalt,

sökande i första instans,

* Rättegångsspråk: tyska.

Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV, Frankfurt am Main (Tyskland), företrätt av R. Wojtek, Rechtsanwalt,

UPS Europe SA, Bryssel (Belgien), företrätt av E. Henny, advocaat,

Förbundsrepubliken Tyskland, företrädd av M. Lumma och B. Klein, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenienter i första instans, meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Tizzano (referent) samt domarna A. Borg Barthet, M. Ilešič, M. Safjan och M. Berger,

generaladvokat: N. Jääskinen,
justitiesekreterare: R. Grass,

och efter att den 24 mars 2010 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- ¹ Europeiska gemenskapernas kommission har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt den 1 juli 2008 i mål T-266/02, Deutsche Post mot kommissionen (REG 2008, s. II-1233) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogiltigförklarade tribunalen kommissionens beslut 2002/753/EG av den 19 juni 2002 om Förbundsrepubliken Tysklands åtgärder till fördel för Deutsche Post AG (EGT L 247, s. 27) (nedan kallat det omtvistade beslutet).

Tillämpliga bestämmelser

- ² Som framgår av den nationella rätten, sådan den beskrivits i den överklagade domen, uppdelades Deutsche Bundespost (det tyska postverket) enligt 1 § andra stycket i Postverfassungsgesetz (lagen om organisationen av postväsendet) av den 8 juni 1989

(BGBl. 1989 I, s. 1026) (nedan kallad PostVerfG), i tre separata juridiska enheter, nämligen Deutsche Bundespost Postdienst (nedan kallat DB Postdienst), Deutsche Bundespost Telekom (nedan kallat DB Telekom) och Deutsche Bundespost Postbank. Enligt 65 § andra stycket PostVerfG var nämnda enheter skyldiga att upprätthålla de tjänster som Deutsche Bundespost tillhandahöll, varför DB Postdienst övertog Deutsche Bundesposts verksamhet inom postsektorn.

- 3 Enligt 37 § tredje stycket PostVerfG skulle det vidare ske en ekonomisk utjämning mellan de tre juridiska enheterna om någon av dem inte kunde täcka kostnaderna med egna intäkter. Enligt 63 § första stycket PostVerfG var Deutsche Bundespost, trots uppdelningen, dessutom fortfarande skyldigt att återföra en procentuell andel av sina rörelseintäkter till staten fram till år 1995.

- 4 Enligt 1 § första stycket i Postdienst-Pflichtleistungsverordnung (förordningen om obligatoriska posttjänster), av den 12 januari 1994 (BGBl. 1994 I, s. 86) (nedan kallad PPfLV), skulle DB Postdienst tillhandahålla sina "obligatoriska tjänster" i hela landet enligt en princip om ett enhetligt pris. Vad mer specifikt gäller paketbefordran föreskrevs i 2 § första stycket PPfLV att DB Postdienst i hela landet skulle ansvara för insamling, befordran och utdelning av paket som vägde högst 20 kg och som uppfyllde vissa krav beträffande största storlek. DB Postdienst hade dessutom rätt enligt 2 § andra stycket punkt 3 PPfLV att fastställa ett pris som var lägre än det enhetliga priset, om kunden själv sorterade sina paket eller lämnade in ett visst minsta antal paket.

- 5 Enligt 1 och 2 §§ i Postumwandlungsgesetz (lagen om omorganisation av posten), av den 14 september 1994 (BGBl. 1994 I, s. 2339), ombildades de tre juridiska enheter som uppstått genom uppdelningen av Deutsche Bundespost till aktiebolag

(”Aktiengesellschaft” (AG)), från den 1 januari 1995, nämligen Deutsche Post AG (nedan kallat DP AG), Deutsche Telekom AG och Deutsche Postbank AG.

- 6 Slutligen framgår av 4 § första stycket i Postgesetz (postlagen), av den 22 december 1997 (BGBl. 1997 I, s. 3294), att befordran av paket vars vikt inte överstiger 20 kg utgjorde en samhällsomfattande tjänst.

Bakgrunden till tvisten och det omtvistade beslutet

- 7 Utöver verksamheten inom sektorn för postbefordran, inom vilken DP AG vid tidpunkten för omständigheterna i målet innehade en monopolställning, är bolaget även verksamt inom två andra områden av postsektorn, nämligen paketbefordran och befordran av tidskrifter och tidningar, vilka båda däremot är öppna för konkurrens.
- 8 Inom sektorn för paketbefordran utför DP AG bland annat transporttjänster avseende större mängder paket som inte behandlas direkt på postkontoren (nedan kallad sektorn för pakettjänster från dörr till dörr). Denna sektor uppdelas i sin tur i två huvudsegment, nämligen dels pakettjänster från dörr till dörr avseende företagskunder som själva sorterar eller lämnar in en viss minimimängd paket, dels pakettjänster på uppdrag av postorderföretag, som sänder varor som beställts per katalog eller på elektronisk väg.

- 9 År 1994 ingav det privata paketdistributionsföretaget UPS Europe SA (nedan kallat UPS) och Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV (nedan kallat BIEK) ett klagomål till kommissionen. UPS och BIEK gjorde i huvudsak gällande dels att DB Postdienst tillämpade en icke kostnadstäckande försäljningspolitik inom sektorn för utdelning av paket från dörr till dörr, vilket utgjorde ett missbruk av dominerande ställning i den mening som avses i artikel 82 EG, dels att DB Postdienst täckte sina förluster i den sektorn antingen med hjälp av intäkterna från den monopoliserade sektorn eller med hjälp av statliga medel som det beviljats i strid med artikel 87 EG.
- 10 Den 20 mars 2001 antog kommissionen beslut 2001/354/EG om ett förfarande enligt artikel 82 i EG-fördraget (ärende COMP/35.141 – Deutsche Post AG) (EGT L 125, s. 27), i vilket den konstaterade att DB Postdienst och sedermera DP AG hade överträtt artikel 82 EG, eftersom det hade missbrukat sin dominerande ställning inom segmentet för pakettjänster på uppdrag av postorderföretag, som sänder varor som beställts per katalog eller på elektronisk väg, genom att bland annat mellan åren 1990 och 1995 tillämpa en icke kostnadstäckande försäljningspolitik, vilken bestod i att bolaget tillämpade priser som låg under dess tjänstespecifika tilläggskostnader.
- 11 Den 19 juni 2002 antog kommissionen det omtvistade beslutet i vilket den fann att de transaktioner som DB Telekom, och sedermera Deutsche Telekom AG, genomfört till förmån för DB Postdienst och därefter DP AG, som kompensation för tillhandahållande av tjänster av allmänt intresse, översteg vad som krävdes för att kompensera för de nettomerkostnader som de två sistnämnda företagen haft för att tillhandahålla dessa tjänster. Kommissionen drog härav slutsatsen att det belopp som motsvarade denna överkompensation hade använts för att täcka förlusterna i de segment inom sektorn för pakettjänster från dörr till dörr som är öppna för konkurrens. Enligt detta beslut uppgick förlusterna till totalt 1 118,7 miljoner DEM, och de var en följd av den icke kostnadstäckande försäljningspolitik som DB Postdienst och sedermera DP AG förde under perioden 1994–1999, och som konstaterats i beslut 2001/354.

- 12 Kommissionen kom följaktligen fram till att denna överkompensation utgjorde ett statligt stöd som var oförenligt med EG-fördraget, varför den ålade Förbundsrepubliken Tyskland att vidta alla nödvändiga åtgärder för att återkräva nämnda stöd från DP AG.

Förfarandet vid förstainstansrätten och den överklagade domen

- 13 DP AG väckte talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet vid förstainstansrätten och gjorde därvid bland annat gällande att kommissionen hade åsidosatt artiklarna 87.1 EG och 86.2 EG, eftersom den inte hade bevisat att DP AG åtnjöt någon fördel.
- 14 DP AG anförde för det första att kommissionen hade underlåtit att uppfylla sin skyldighet att pröva huruvida det totala belopp som DB Telekom överfört hade överskridit de totala nettomerkostnader som DP AG haft för att fullgöra sitt uppdrag att tillhandahålla tjänster av allmänt ekonomiskt intresse. För det andra anförde DP AG att kommissionen under alla omständigheter felaktigt hade funnit att DP Telekom genom sina överföringar hade kunnat täcka merkostnaderna för dess icke kostnads-täckande försäljningspolitik.
- 15 Beträffande kommissionens första anmärkning inledde förstainstansrätten med att beskriva kommissionens metod för att komma fram till att DP AG hade åtnjutit en fördel.
- 16 Förstainstansrätten påpekade i detta avseende i punkt 78 i den överklagade domen att kommissionen för det första hade konstaterat att DP AG under åren 1990–1995 hade mottagit överföringar från DB Telekom med ett belopp på 11 081 miljoner DEM, vilka

enligt kommissionen var de enda statliga medel som ansågs vara relevanta i det omvistade beslutet. Kommissionen hade för det andra konstaterat att DP AG hade redovisat nettomerkostnader med ett belopp på 1 118,7 miljoner DEM, vilka uppkommit till följd av den icke kostnadstäckande försäljningspolitik som bolaget hade fört under åren 1994–1999 inom segmenten pakettjänster från dörr till dörr vilka var öppna för konkurrens, och att dessa merkostnader inte hade någon koppling till utförandet av en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse. För det tredje hade kommissionen konstaterat att DP AG under åren 1990–1998 hade redovisat ett samlat underskott för alla verksamhetsgrenar på 2 289 miljoner DEM, varför det inte hade kunnat täcka nämnda nettomerkostnader med hjälp av egna medel. Med hänvisning till dessa tre omständigheter och med hänsyn till att DP AG inte bevisat att det hade täckt de aktuella nettomerkostnaderna med andra medel än dem som DB Telekom överfört, blev kommissionens slutsats att DP AG måste ha kompenserat merkostnaderna med hjälp av dessa överföringar och därmed erhållit ett statligt stöd med motsvarande belopp.

17 Förstainstansrätten fortsatte med att pröva huruvida en metod av det här slaget var tillåten och påpekade därvid i punkterna 80–82 i den överklagade domen att kommissionen, utan att undersöka de uppgifter som Förbundsrepubliken Tyskland lämnat i detta avseende, aldrig tog ställning till frågan huruvida sektorn för pakettjänster från dörr till dörr utgjorde en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse utan, åtminstone underförstått, godtog att DP AG, förutom nettomerkostnaderna för dess icke kostnadstäckande försäljningspolitik, även hade redovisat nettomerkostnader vilka var förenade med en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse.

18 I punkt 84 i den överklagade domen konstaterade förstainstansrätten även att Förbundsrepubliken Tyskland hade försett kommissionen med uppgifter om kostnaderna för DP AG:s uppdrag att utföra tjänster av allmänt ekonomiskt intresse, vilka uppgick till ett belopp på 20 426 miljoner DEM, alltså ett betydligt högre belopp än det belopp på 11 081 miljoner DEM som motsvarade DB Telecoms överföringar till DP AG.

- 19 Förstainstansrätten påpekade slutligen i punkt 85 i den överklagade domen att kommissionen inte hade undersökt huruvida summan av dessa överföringar var lägre än summan av DP AG:s nettomerkostnader för tillhandahållandet av tjänster av allmänt ekonomiskt intresse, vilket skulle betyda att nämnda överföringar inte hade gett DP AG någon fördel.
- 20 Förstainstansrätten slog därmed i punkt 88 i den överklagade domen fast att kommissionen inte hade visat att DB Telekom's överföringar till DP AG hade gett sökandebolaget en fördel i den mening som avses i artikel 87.1 EG.
- 21 Förstainstansrätten bemötte i detta hänseende kommissionens argument genom att i punkt 91 i den överklagade domen precisera att denna institutions utrymme för skönsmässig bedömning inte går så långt att den, utan att först undersöka huruvida dessa överföringar till sitt totala belopp överskridit det totala beloppet avseende merkostnader för fullgörandet av en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse, kunde presumera att DB Telekom's överföringar hade lett till en fördel för DP AG, även om de tyska myndigheterna hade lämnat upplysningar till kommissionen som tydde på detta.
- 22 Förstainstansrätten fann nämligen i punkterna 93 och 94 i den överklagade domen att kommissionen faktiskt måste göra en sådan undersökning även när villkoren enligt domarna av den 22 november 2001 i mål C-53/00, Ferring (REG 2001, s. I-9067), och av den 24 juli 2003 i mål C-280/00, Altmark Trans och Regierungspräsidium Magdeburg (REG 2003, s. I-7747), inte var uppfyllda, vilket kommissionen hävdade i målet. Kommissionen hade dock endast konstaterat att de nettomerkostnader som uppkommit till följd av DP AG:s icke kostnadstäckande försäljningspolitik inte kunde bli föremål för ersättning, eftersom dessa kostnader inte var hänförliga till uppdraget att tillhandahålla en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse. Den hade i stället underlåtit att kontrollera huruvida DP AG inte hade haft andra nettomerkostnader i samband med tillhandahållandet av en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse för vilka bolaget

hade rätt att få ersättning med stöd av de sammanlagda överföringarna från DB Telekom.

- 23 Mot bakgrund av dessa överväganden godtog förstainstansrätten DP AG:s första anmärkning i punkt 96 i den överklagade domen.
- 24 Förstainstansrätten prövade därefter för fullständighetens skull DP AG:s andra anmärkning. Rätten undersökte, framför allt i punkterna 102–107 i den överklagade domen, med utgångspunkt i uppgifterna i det omtvistade beslutet och Förbundsrepubliken Tysklands upplysningar, huruvida DB Telekoms överföringar under åren 1990–1995 på 11 081 miljoner DEM hade gjort det möjligt för DP AG att täcka de nettomerkostnader på 1 118,7 miljoner DEM som föranletts av dess icke kostnads-täckande försäljningspolitik. Rätten konstaterade i punkt 108 i den överklagade domen att så inte var fallet, med hänsyn till de underskott på 16 363 miljoner DEM som DP AG redovisat under samma period.
- 25 På dessa grunder slog förstainstansrätten i punkt 109 i den överklagade domen fast att kommissionens argument att DP AG hade erhållit en fördel uppgående till 1 118,7 miljoner DEM inte kunde godtas, eftersom det slutgiltiga underskottet för detta bolag under åren 1990–1995 uppgick till ett så stort belopp att DB Telekoms överföringar till DP AG inte räckte för att täcka nettomerkostnaderna för dess icke kostnadstäckande försäljningspolitik under åren 1994–1999.
- 26 Efter att ha godtagit dessa två anmärkningar ogiltigförklarade förstainstansrätten det angripna beslutet utan att pröva DP AG:s övriga anmärkningar.

Parternas yrkanden

- 27 Kommissionen har i sitt överklagande yrkat att domstolen ska upphäva den överklagade domen i dess helhet och därefter, i första hand, ogilla DP AG:s talan om ogiltigförklaring och, i andra hand, återförvisa målet till tribunalen samt förplikta DP AG att ersätta rättegångskostnaderna.
- 28 BIEK och UPS har anslutningsöverklagat och yrkat att domstolen ska upphäva den överklagade domen i dess helhet och förplikta DP AG att ersätta rättegångskostnaderna.
- 29 DP AG har yrkat att domstolen ska ogilla kommissionens överklagande i dess helhet och förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna för överklagandet. DP AG har vidare vidhållit sina yrkanden i första instans att det omtvistade beslutet ska ogiltigförklaras och att kommissionen ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i tribunalen. DP AG har även hävdat att det saknas stöd för de grunder som anförts till stöd för anslutningsöverklagandena.
- 30 Förbundsrepubliken Tyskland har yrkat att domstolen ska ogilla överklagandet och förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Huvudöverklagandet

- 31 Kommissionen har anfört två grunder till stöd för sitt överklagande avseende, för det första, ett åsidosättande av artiklarna 87.1 EG och 86.2 EG, på grund av att tribunalen

fann att metoden för att fastställa att det förelåg ett statligt stöd var rättsstridig och, för det andra, ett åsidosättande av artikel 230 EG, på grund av att tribunalen över-skred sin behörighet genom att tillämpa sin egen metod för beräkning av merkostna-derna för tillhandahållandet av en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse i stället för den metod som kommissionen använt.

Den första grunden: Åsidosättande av artiklarna 87.1 EG och 86.2 EG

Den första grundens första del

– Parternas argument

³² Enligt kommissionen, BIEK och UPS åsidosatte tribunalen artiklarna 87.1 EG och 86.2 EG när den, utan att ange skälen till varför den metod som kommissionen hade använt för att bevisa förekomsten av en fördel inte var tillåten, fann att en annan bedömningsmetod borde användas vid kontrollen av huruvida det förelåg en sådan fördel i det aktuella fallet.

³³ Kommissionen anser att den metod som användes i det angripna beslutet var rimlig, eftersom den grundades på antagandet att ”pengarna måste komma någonstans ifrån, åtminstone på medellång eller lång sikt då de inte dyker upp ur tomma intet”.

Slutsatsen att DP AG:s icke kostnadstäckande försäljningspolitik finansierades med det statliga stöd som DP AG erhållit gäller *a fortiori* när, i likhet med vad som framgår av omständigheterna i målet, verksamheten inom sektorn för pakettjänster från dörr till dörr bedrevs med förlust på grund av en aggressiv prispolitik som inte gav utrymme för att täcka kostnaderna för de tillhandahållna tjänsterna, och DP AG inte redovisade överskott i några andra verksamheter som kunde tillskjutas denna sektor.

- 34 Under dessa omständigheter "måste det anses framgå", av det obestridda konstaterandet av att det förelåg underskott på medellång och lång sikt inom sektorn för pakettjänster från dörr till dörr samt av avsaknaden av egna medel, att DP AG när det gäller denna sektor var beroende av ekonomisk ersättning som hänförde sig till andra verksamhetsområden inom företaget för vilka det erhöll statliga stöd. Det är således uppenbart att det fanns ett samband mellan den statliga finansieringen och den icke kostnadstäckande försäljningspolitiken, och någon ytterligare bevisning härom behövs således inte.
- 35 Mot detta har DP AG anfört att tribunalen inte var skyldig att ange skälen till varför den av kommissionen valda metoden var rättsstridig, eftersom begreppet statligt stöd är ett objektivt begrepp. Domstolen har i det avseendet, i punkt 92 i domen i det ovannämnda målet *Altmark Trans och Regierungspräsidium Magdeburg*, redan slagit fast att ersättning som motsvarar ett vederlag för tjänster som de mottagande företagen har tillhandahållit för att fullgöra skyldigheter avseende tillhandahållandet av offentliga tjänster inte får överstiga vad som krävs för att täcka hela eller delar av de kostnader som har uppkommit i samband med uppfyllandet av dessa skyldigheter, om nämnda ersättning inte ska anses utgöra statligt stöd. En sådan beräkning är emellertid obligatorisk, och alla metoder, som i likhet med den som kommissionen här använt utesluter en sådan beräkning, är ovedersägligen otillåtna.
- 36 Enligt DP AG gäller under alla förhållanden att den metod som kommissionen använde inte lämpar sig för att bevisa att det påstådda underskottet i sektorn för pakettjänster från dörr till dörr "måste anses" ha finansierats genom DB Telekom

överföringar till DP AG. Med en sådan metod går det nämligen inte att ta hänsyn till den omständigheten att underskott som redovisas ett år och som inte kan utjämnas med egna medel, i ekonomiskt hänseende de facto kommer att föras över i nästkommande års resultat- och balansräkning. Endast den omständigheten att underskottet inte kan utjämnas med egna medel det år då det uppkommer behöver alltså inte betyda att det har kompensrats med externa medel.

- 37 Enligt Förbundsrepubliken Tyskland avser förevarande mål inte bara en fråga om vilken metod som ska väljas i det aktuella fallet, utan i vilken utsträckning kommissionen har att bevisa att DP AG hade erhållit en fördel. Enligt denna medlemsstat innebär domen i det ovannämnda målet Altmark Trans och Regierungspräsidium Magdeburg ett krav på att de nettomerkostnader som orsakats av skyldigheten att tillhandahålla tjänster av allmänt ekonomiskt intresse ska beräknas och att dessa ska jämföras med de medel som överförts som ersättning för fullgörandet av dessa skyldigheter. Det är endast genom resultatet av denna jämförelse som förekomsten av en eventuell överkompensation kan konstateras.

– Domstolens bedömning

- 38 Enligt fast rättspraxis ska samtliga villkor i artikel 87.1 EG vara uppfyllda för att en åtgärd ska anses utgöra stöd (se dom av den 21 mars 1990 i mål C-142/87, Belgien mot kommissionen, kallat Tubemeuse, REG 1990, s. I-959, punkt 25, svensk specialutgåva, volym 10, s. 369, av den 1 juli 2008 i de förenade målen C-341/06 P och C-342/06 P, Chronopost och La Poste mot Ufex m.fl., REG 2008, s. I-4777, punkt 125, och av den 17 juli 2008 i mål C-206/06, Essent Netwerk Noord m.fl., REG 2008, s. I-5497, punkt 63).

- 39 För att en nationell åtgärd ska anses utgöra statligt stöd måste det således för det första röra sig om en statlig åtgärd eller en åtgärd som vidtas med hjälp av statliga medel. För det andra måste denna åtgärd kunna påverka handeln mellan medlemsstaterna. För det tredje måste åtgärden innebära en fördel för mottagaren. För det fjärde ska åtgärden snedvrída eller hota att snedvrída konkurrensen (se, för ett liknande resonemang, bland annat dom av den 23 mars 2006 i mål C-237/04, *Enirisorse*, REG 2006, s. I-2843, punkterna 38 och 39, av den 30 mars 2006 i mål C-451/03, *Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti*, REG 2006, s. I-2941, punkt 56, och av den 17 november 2009 i mål C-169/08, *Presidente del Consiglio dei Ministri*, REG 2009, s. I-10821, punkt 52).
- 40 Eftersom den nu aktuella åtgärden uteslutande avser det tredje av dessa villkor gäller, enligt fast rättspraxis, att åtgärder som, oavsett form, direkt eller indirekt kan gynna företag, liksom åtgärder som kan anses ge det mottagande företaget ekonomiska fördelar som det inte skulle ha erhållit enligt normala marknadsmässiga villkor, anses utgöra statligt stöd (domarna i de ovannämnda målen *Enirisorse*, punkt 30, *Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti*, punkt 59, och *Essent Netwerk Noord m.fl.*, punkt 79).
- 41 Domstolen har i detta sammanhang med avseende på företag som har att tillhandahålla tjänster av allmänt ekonomiskt intresse preciserat att artikel 87.1 EG inte omfattar statliga åtgärder som ska anses utgöra ersättning motsvarande ett vederlag för tjänster som de mottagande företagen har tillhandahållit i syfte att fullgöra skyldigheten att tillhandahålla offentliga tjänster, innebärande att dessa företag i själva verket inte gynnas ekonomiskt och att detta ingrepp således inte leder till att dessa företag får en fördelaktigare konkurrensställning än konkurrerande företag (se, för ett liknande resonemang, domarna i de ovannämnda målen *Ferring*, punkt 27, *Altmark Trans och Regierungspräsidium Magdeburg*, punkt 87, *Enirisorse*, punkt 31, och *Essent Netwerk Noord m.fl.*, punkt 80).

- 42 För att en sådan ersättning i det konkreta fallet inte ska anses utgöra ett statligt stöd, krävs dock att ett antal villkor är uppfyllda (domarna i de ovannämnda målen Altmark Trans och Regierungspräsidium Magdeburg, punkt 88, Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti, punkt 61, och Essent Netwerk Noord m.fl., punkt 81).
- 43 Ersättningen får framför allt inte överstiga vad som krävs för att täcka hela eller delar av kostnaderna för att fullgöra skyldigheten att tillhandahålla offentliga tjänster, med hänsyn tagen till de intäkter som därvid har erhållits och till en skäligen vinst på grund av fullgörandet av denna skyldighet (se, för ett liknande resonemang, domarna i de ovannämnda målen Ferring, punkt 32, Altmark Trans och Regierungspräsidium Magdeburg, punkt 92, Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti, punkt 66, och Essent Netwerk Noord m.fl., punkt 84).
- 44 Av detta följer att när kommissionen ska pröva huruvida ett system för att finansiera tjänster av allmänt ekonomiskt intresse är giltigt enligt artikel 87 EG ska den bland annat kontrollera huruvida detta villkor är uppfyllt.
- 45 Vad i detta avseende gäller anmärkningen att förstainstansrätten i den överklagade domen inte påtalade bristerna i den metod som kommissionen använt, påpekar domstolen att förstainstansrätten för det första i punkt 85 i den domen konstaterade att kommissionen underlåtit att pröva huruvida DB Telekom:s totala överföringar till sina belopp överskred det totala beloppet av nettomerkostnaderna för DP AG:s tillhandahållande av tjänster av allmänt ekonomiskt intresse.
- 46 Vidare framgår det av den överklagade domen, bland annat i punkterna 91 och 94, att kommissionen enligt förstainstansrättens uppfattning inte kunde presumera att nämnda överföringar utgjorde en fördel i den mening som avses i artikel 87.1 EG, just eftersom den underlåtit att pröva dels huruvida det totala beloppet av DB Telekom:s överföringar överskred de obestridda totala merkostnaderna för DP AG, dels huruvida DP AG inte hade redovisat andra nettomerkostnader för att tillhandahålla en

tjänst av allmänt ekonomiskt intresse för vilken DP AG hade kunnat kräva ersättning med de sammanlagda överföringarna på de villkor som anges i domen i det ovan nämnda målet Altmark Trans och Regierungspräsidium Magdeburg.

- 47 Under dessa förhållanden saknas det fog för att klandra förstainstansrätten för att den inte beaktat bristerna i den metod som kommissionen använde i det omtvistade beslutet. Av vad som redovisats ovan framgår nämligen att förstainstansrätten påtalade dessa brister redan vid sin prövning av huruvida nämnda metod var lagenlig med avseende på artikel 87.1 EG.
- 48 Förstainstansrätten gjorde således en riktig bedömning när den konstaterade att den metod som kommissionen tillämpat i det angripna beslutet var bristfällig och överklagandet kan därför inte bifallas såvitt avser den första grundens första del.

Den första grundens andra del

– Parternas argument

- 49 Kommissionen har i den första grundens andra del med stöd av BIEK och UPS gjort gällande att förstainstansrätten felaktigt klandrat kommissionen för att inte ha prövat alla delar av bevisningen, däribland den som företetts av Förbundsrepubliken Tyskland, och för att därigenom ha åsidosatt bevisbördereglerna.

- 50 Den omständigheten att DP AG saknade egna medel var nämligen i sig tillräckligt för att bevisa att DP AG använde de statliga medel som det erhållit för att finansiera nettomerkostnaderna för sin icke kostnadstäckande försäljningspolitik inom sektorn för pakettjänster från dörr till dörr. Kommissionen och UPS anser dessutom att även om kommissionen skulle ha försetts med och prövat alla uppgifter och all bevisning som tribunalen hänvisat till i den överklagade domen, hade den logiskt sett ändå inte kunnat komma till en annan slutsats.
- 51 Kommissionen har också hävdad att det ankom på DP AG att bevisa att den metod som använts i det omtvistade beslutet var rättsstridig, och inte att bevisa att det fanns andra metoder som också skulle ha kunnat användas. I motsats till vad tribunalen uppges ha kommit fram till i punkt 87 i den överklagade domen, har kommissionen i vart fall inte någon skyldighet att visa att det var omöjligt att tillämpa den av tribunalen valda metoden.
- 52 Förbundsrepubliken Tyskland anser i detta avseende att det saknas grund för kommissionens och UPS påstående att prövningen av de uppgifter som DP AG och Förbundsrepubliken Tyskland själva ingett, beträffande nettomerkostnaderna för fullgörandet av skyldigheterna av allmänt intresse avseende posttjänster, i vart fall inte gjorde det möjligt för kommissionen att komma fram till ett annat resultat beträffande förhandenvaron av en fördel, och att detta påstående motsäger de sifferuppgifter som DP AG och nämnda medlemsstat har presenterat.

– Domstolens bedömning

- 53 Vad för det första gäller argumentet att förstainstansrätten skulle ha åsidosatt bevisbördereglererna genom att klandra kommissionen för att inte ha prövat all bevisning, påpekar domstolen att förstainstansrätten, i punkt 85 i den överklagade domen,

konstaterade att kommissionen i det omtvistade beslutet underlätit att beakta de uppgifter som Förbundsrepubliken Tyskland tillhandahållit angående vissa merkostnader för fullgörandet av ett uppdrag att tillhandahålla tjänster av allmänt ekonomiskt intresse. Förstainstansrätten fann vidare i punkt 86 i samma dom att kommissionen varken hade angett eller visat att Förbundsrepubliken Tyskland och DP AG inte hade lämnat kommissionen de upplysningar som krävdes för att det skulle kunna fastställas att överföringarna från DB Telekom inte översteg de icke ifrågasatta nettomerkostnaderna.

- 54 Förstainstansrätten fann i punkterna 85–88 i den överklagade domen att kommissionen hade underlätit att pröva den bevisning som parterna i det administrativa förfarande hade tillställt kommissionen, och att denna bevisning hade kunnat ha relevans för bedömningen av huruvida det förelåg en fördel i den mening som avses i artikel 87.1 EG för DP AG, vilket kommissionen påstod. Domstolen konstaterar mot denna bakgrund att förstainstansrätten inte åsidosatt bevisbördereglererna.
- 55 Vad gäller argumentet att kommissionen – inte ens om den hade prövat alla de upplysningar och all den bevisning som förstainstansrätten hänvisade till i den överklagade domen – logiskt sett hade kunnat komma till en annan slutsats, konstaterar domstolen endast att det var just genom att beakta dessa upplysningar som förstainstansrätten i punkterna 108 och 109 i den överklagade domen kom till en annan slutsats än den i det omtvistade beslutet. Överklagandet kan följaktligen inte bifallas på denna grund.
- 56 Vad för det andra gäller påståendet att förstainstansrätten i punkt 87 i den överklagade domen olagligen skulle ha ålagt kommissionen att bevisa att det var "omöjligt" att tillämpa den metod som förstainstansrätten själv valt, konstaterar domstolen att detta påstående har sin grund i en feltolkning av den överklagade domen.

- 57 I den punkten konstaterade förstainstansrätten nämligen endast att den godtog det skäl som anförts för användningen av en annan metod än den som följer av en tillämpning av kriterierna i domen i det ovannämnda målet Altmark Trans och Regierungspräsidium Magdeburg, vilket skäl avsåg att kommissionen av objektiva skäl hade hindrats från att pröva de upplysningar som DP AG och Förbundsrepubliken Tyskland hade lämnat.
- 58 I punkt 87 konstaterade förstainstansrätten endast att kommissionen inte anført något som skulle kunna visa att den på något sätt hindrats från en sådan prövning. Under dessa förhållanden kan det här aktuella argumentet inte godtas.
- 59 Med hänsyn till ovan redovisade överväganden kan överklagandet inte bifallas såvitt avser den första grundens andra del.

Den första grundens tredje del

– Parternas argument

- 60 Kommissionen har med stöd av BIEK och UPS hävdade att tribunalen missuppfattade delar av handlingarna i målet, dels när den i punkt 82 i den överklagade domen fann att kommissionen i det omtvistade beslutet inte hade konstaterat att det saknades

grund för de upplysningar som Förbundsrepubliken Tyskland lämnat, enligt vilka sektorn för pakettjänster från dörr till dörr utgjorde en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse, dels att kommissionen åtminstone underförstått hade medgett att DP AG, förutom de nettomerkostnader som hade uppkommit till följd av bolagets icke kostnadstäckande försäljningspolitik, även hade haft nettomerkostnader som faktiskt hade samband med tillhandahållandet av en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse. Kommissionen hade dock i punkt 76 i skälen till det angripna beslutet konstaterat att den ifrågavarande sektorn inte utgör en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse och att frågan om det förekommit nettomerkostnader för tillhandahållandet av en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse i vart fall saknade betydelse inom ramen för den analysmetod som den hade valt.

- 61 DP AG anser för sin del att det är uppenbart att den första grundens tredje del saknar stöd, eftersom förstainstansrätten i fråga om dessa nettomerkostnader grundade sin bedömning på punkt 43 i skälen till det omtvistade beslutet, där det är fråga om samtliga pakettjänster, inom vilka sektorn för pakettjänster från dörr till dörr endast utgör en del. Vidare är kommissionens anmärkning ett resultat av en missuppfattning av den överklagade domen, eftersom förstainstansrätten ogiltigförklarade det omtvistade beslutet med hänvisning till att kommissionen i vart fall hade underlåtit att pröva huruvida DB Telekoms överföringar inte var motiverade av nettomerkostnaderna för att tillhandahålla en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse.
- 62 Förbundsrepubliken Tyskland anser att kommissionen i det omtvistade beslutet endast tog ställning till huruvida vissa specifika tjänster avseende pakettransporter var att anse som tjänster av allmänt ekonomiskt intresse och inte till pakettransporttjänster i deras helhet. Vidare hänvisade kommissionen entydigt, i punkt 72 i detta beslut, till DP AG:s ”exakt definierade ... uppdrag ’och till ’uppfyllandet av skyldigheten att tillhandahålla offentliga tjänster[*]”. [*I det omtvistade beslutet talas om ”allmännyttiga skyldigheter”. I överensstämmelse med förstainstansrättens dom används här uttrycket offentliga tjänster. Övers. anm.] Förstainstansrätten gjorde följaktligen en riktig bedömning när den konstaterade att kommissionen tyst erkänt att det även inom sektorn för pakettjänster från dörr till dörr föreligger skyldigheter att tillhandahålla offentliga tjänster i form av befordran till en enhetlig överkomlig taxa.

– Domstolens bedömning

- 63 Inledningsvis gäller enligt fast rättspraxis att det av artiklarna 225 EG och 58 första stycket i domstolens stadga följer att domstolen varken är behörig att fastställa de faktiska omständigheterna eller, i princip, att bedöma den bevisning som tribunalen har godtagit till stöd för dessa omständigheter. Om bevisupptagningen har skett på ett riktigt sätt och de allmänna rättsprinciper och processuella regler som är tillämpliga i fråga om bevisbördan och bevisningen har iakttagits, är det tribunalen ensam som ska bedöma vilket värde som uppgifterna i målet ska tillmätas. Med förbehåll för det fall bevisningen har missuppfattats utgör denna bedömning således inte en rättsfråga som i sig är underställd domstolens prövning (se, bland annat, dom av den 18 mars 2010 i mål C-419/08 P, Trubowest Handel och Makarov mot rådet och kommissionen, REU 2010, s. I-2259, punkterna 30 och 31 och där angiven rättspraxis).
- 64 Det ska härvid även påpekas att en sådan missuppfattning ska framgå uppenbart av handlingarna i målet, utan att det är nödvändigt att göra en ny bedömning av de faktiska omständigheterna och av bevisningen (domen i det ovannämnda målet Trubowest Handel och Makarov mot rådet och kommissionen, punkt 32 och där angiven rättspraxis).
- 65 Kommissionen har med sin första invändning i denna del av grunden bestritt påståendet i punkt 82 i den överklagade domen, att den inte skulle ha tagit ställning till de upplysningar som Förbundsrepubliken Tyskland lämnade angående den omständigheten att sektorn för pakettjänster från dörr till dörr utgjorde en tjänst av allmänt ekonomisk intresse, medan den i det omtvistade beslutet skulle ha konstaterat att denna sektor inte utgjorde en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse.

- 66 Det ska i detta avseende påpekas att kommissionen i punkt 76 i det omtvistade beslutet hänvisade till förarbetena till PPfLV, i vilka det anges att enligt 2 § stycke 2 punkt 3 i den lagen är småförsändelser – för vilka specialvillkor gäller enligt särskilda överenskommelser med självbetjäningsskunder eller kunder med samarbetsavtal – uteslutna från den allmänna transportskyldigheten, och att dessa företagskunder kan få dispens från transportskyldigheten, eftersom konkurrensen inom denna sektor gör denna skyldighet överflödig.
- 67 Som Förbundsrepubliken Tyskland har påpekat hänvisade kommissionen i nämnda punkt till vissa specifika pakettransporttjänster, som utgör tjänster av allmänt ekonomiskt intresse, och inte till pakettransporttjänster i deras helhet. Det ska i likhet med vad DP AG har betonat också understrykas att förstainstansrätten inte ogiltigförklarade det omtvistade beslutet på grund av kommissionens inställning i fråga om att de ifrågakvarande tjänsterna skulle kvalificeras som tjänster av allmänt ekonomiskt intresse, utan på grund av att kommissionen hade underlåtit att pröva huruvida DB Telekomns överföringar utgjorde en överkompensation i förhållande till nettomerkostnaderna för fullgörandet av en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse.
- 68 Förstainstansrätten kan inte under dessa förhållanden med fog klandras för att ha missuppfattat omständigheterna i målet.
- 69 Kommissionens första invändning kan följaktligen inte godtas.
- 70 Vad gäller den andra invändningen, angående kommissionens underförstådda erkännande av att DP AG hade redovisat nettomerkostnader för att tillhandahålla en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse, räcker det att konstatera att kommissionen i punkt 73 i det omtvistade beslutet anförde att "[det] [d]ärmed föreligger ett minsta antal

merkostnader för DP AG som inte har något samband med fullgörandet av skyldigheten att tillhandahålla offentliga tjänster”. Av detta uttalande kunde förstainstansrätten utan missuppfattning dra slutsatsen att kommissionen åtminstone underförstått hade erkänt att DP AG även hade kostnader för tillhandahållandet av en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse.

- 71 Eftersom det av det ovan anförda framgår att förstainstansrätten inte missuppfattade de faktiska omständigheterna, kan överklagandet inte heller bifallas såvitt avser den första grundens tredje del.

Den första grundens fjärde del

– Parternas argument

- 72 Kommissionen har med stöd av BIEK och UPS bestritt att de skäl som för fullständighetens skull utvecklades i punkterna 101–109 i den överklagade domen, i vilka förstainstansrätten prövade inte bara uppgifterna i det omtvistade beslutet utan också de uppgifter som Förbundsrepubliken Tyskland hade lämnat. Nämnda parter anser att dessa uppgifter, däribland de som avser DP AG:s återföringar till tyska staten och DB Telekom's överföringar saknar relevans för tillämpningen av den metod som kommissionen använde, vilket motiverar att kommissionen inte ifrågasatte att metoden var riktig. Förstainstansrättens bedömning i den delen är i vart fall bristfällig och felaktig, eftersom det av denna bland annat inte framgår att DP AG hade kunnat klara sig finansiellt utan ersättning från DB Telekom och eftersom den inte avser frågan huruvida DP AG hade tillräckligt med likvida medel för att kompensera de

nettomerkostnader som föränleddes av dess icke kostnadstäckande försäljningspolitik, och detta trots det totala underskott som detta bolag redovisat.

- 73 I det hänseendet har DP AG gjort gällande att kommissionen har klandrat förstainstansrätten för att den inte fastställde att DP AG skulle ha kunnat överleva utan ekonomisk ersättning, vilket är irrelevant. Förstainstansrätten behövde nämligen bara utesluta att medlen från DB Telekoms överföringar under åren 1990–1994 hade använts för att täcka de nettomerkostnader som förorsakats av den icke kostnadstäckande försäljningspolitik som fördes under åren 1995–1999, eftersom dessa därefter var uttömda.
- 74 Förbundsrepubliken Tyskland har tillagt att kommissionen i vart fall var skyldig att bevisa att det aktuella statliga tillskottet utgjorde en överkompensation för de nettomerkostnader som förorsakats av tillhandahållandet av en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse. För övrigt kan ingen kostnad isolerat täckas av andra egna medel från DP AG, eftersom det redovisade ett underskott under den aktuella perioden. Kommissionens synsätt leder i själva verket till det absurda resultatet att samtliga kostnader måste finansieras med offentliga medel.

– Domstolens bedömning

- 75 Enligt fast rättspraxis kan inte anmärkningar som riktas mot domskäl i en av tribunalens domar, vilka angetts för fullständighetens skull, leda till att domen upphävs, och sådana anmärkningar saknar således verkan (dom av den 7 november 2002 i mål C-184/01 P, Hirschfeldt mot AEE, REG 2002, s. I-10173, punkt 48, av den 28 juni 2005 i de förenade målen C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P och C-213/02 P, Dansk Rørindustri m.fl. mot kommissionen, REG 2005, s. I-5425, punkt 148, samt beslut av den 9 mars 2007 i mål C-188/06 P, Schneider Electric mot kommissionen, punkt 64).

- 76 Det framgår av bedömningen av de tre första delarna av den aktuella grunden att förstainstansrätten inte gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den godtog DP AG:s första grund till stöd för dess talan om ogiltigförklaring, enligt vilken kommissionen hade åsidosatt artikel 87.1 EG när den fann att DB Telekoms överföringar hade lett till en fördel för DP AG.
- 77 Även om det skulle antas att motiveringen i punkterna 101–109 i den överklagade domen skulle utgöra en felaktig rättstillämpning, ska det därför understrykas att ett sådant konstaterande inte har någon inverkan på bedömningen av huruvida det finns stöd för grunden att det angripna beslutet skulle vara rättsstridigt i förhållande till artikel 87.1 EG.
- 78 Överklagandet kan följaktligen inte bifallas, såvitt avser den första grundens fjärde del.
- 79 Av det anförda följer att överklagandet inte kan vinna bifall, såvitt avser den första grunden.

Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 230 EG

Parternas argument

- 80 Kommissionen har med sin andra grund gjort gällande att förstainstansrätten missuppfattade gränserna för sin behörighet enligt artikel 230 EG, eftersom den ersatte kommissionens metod för beräkningen av nettomerkostnaderna för tillhandahållande av en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse med sin egen metod. När kommissionen

ger företräde åt en metod som i enlighet med god intern administrativ praxis medger en skyndsam och effektiv handläggning av de invändningar som klagandena anför, ankommer det inte på förstainstansrätten att i kommissionens ställe besluta om valet av metod.

- 81 Kommissionen har dessutom med stöd av BIEK och UPS gjort gällande att förstainstansrätten, i sin motivering i punkterna 101–109 i den överklagade domen, satte sig i kommissionens ställe vid prövningen av de upplysningar som inte varit föremål för någon prövning i det omtvistade beslutet.
- 82 DP AG anser tvärtom att förstainstansrätten endast tillämpade den metod som ska tillämpas enligt domstolens praxis. Enligt domstolen och kommissionens administrativa praxis förutsätter nämligen ett fastställande av en fördel – i fall av statliga stöd på grund av utbetalning av statliga medel som ersättning för fullgörandet av skyldigheter att tillhandahålla offentliga tjänster – först ett fastställande av kostnaderna för att fullgöra dessa skyldigheter.
- 83 Förbundsrepubliken Tyskland har för sin del hävdatt att förstainstansrätten inte rättsstridigt ersatt kommissionens bedömning med sin egen bedömning. I de punkter i den överklagade domen som avses med förevarande grund gjorde förstainstansrätten endast en bedömning ur bokföringsmässigt perspektiv, efter att i punkterna 78–96 i samma dom ha gjort en rättslig bedömning av det omtvistade beslutet. Eftersom det konstaterats att artikel 87.1 EG åsidosatts kan denna grund under alla omständigheter inte tillmätas någon betydelse.

Domstolens bedömning

- 84 Som framgår av artikel 230 EG är syftet med en talan om ogiltigförklaring att det ska ske en kontroll av huruvida de rättsakter som gemenskapsinstitutionerna antar och som räknas upp i den artikeln är lagenliga, eftersom varken avsikten med eller resultatet av bedömningen av de grunder som åberopas inom ramen för en sådan talan är att denna ska ersätta en fullständig utredning av ärendet enligt det administrativa förfarandet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 januari 2004 i de förenade målen C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P och C-219/00 P, Aalborg Portland m.fl. mot kommissionen, REG 2004, s. I-123, punkt 103).
- 85 Det ska i detta avseende påpekas att förstainstansrätten i punkterna 68–88 i den överklagade domen bedömde den metod som kommissionen använde i det omtvistade beslutet med avseende på artikel 87.1 EG, särskilt i syfte att pröva huruvida DB Telekoms överföringar till DP AG skulle ha kunnat utgöra en fördel i den mening som avses i nämnda bestämmelse och i relevant rättspraxis.
- 86 Förstainstansrätten påpekade i punkterna 80–88 i den överklagade domen, i samband med denna bedömning, de brister i kommissionens beräkning i det omtvistade beslutet som ledde till att kommissionen inte ansågs ha bevisat att nämnda överföringar hade gett DP AG någon sådan fördel.
- 87 Förstainstansrätten ersatte under dessa förhållanden inte kommissionens metod med sin egen, utan dess prövning begränsades till en domstolskontroll av huruvida det omtvistade beslutet var lagenligt.

- 88 Vad gäller invändningen att förstainstansrätten vid prövningen av de upplysningar som inte hade varit föremål för bedömning i det omtvistade beslutet satte sig i kommissionens ställe, konstaterar domstolen, med hänsyn dels till övervägandena i punkterna 76–78 i förevarande dom angående de bedömningar i punkterna 101–109 i den överklagade domen som förstainstansrätten gjorde för fullständighetens skull, dels till den rättspraxis som angetts i punkt 75 i förevarande dom, att denna invändning saknar verkan.
- 89 Med hänsyn till vad som redovisats saknas det fog för att klandra förstainstansrätten för att den skulle ha överskridit sin behörighet i strid med artikel 230 EG. Överklagandet kan därmed inte bifallas på den andra grunden.
- 90 Eftersom kommissionens överklagande inte kan bifallas på någon av de två grunderna ska det ogillas i sin helhet.

Anslutningsöverklagandena

Parternas argument

- 91 BIEK och UPS har i sina anslutningsöverklaganden gjort gällande att förstainstansrätten missuppfattade domen i det ovannämnda målet Altmark Trans och Regierungspräsidium Magdeburg, eftersom den inte tog hänsyn till att inget av de krav som uppställdes i den domen, för att ersättning för tillhandahållandet av tjänster av

allmänt ekonomiskt intresse skulle undantas från reglerna om statliga stöd, var uppfyllt i det aktuella målet. För det första motsvarade nämligen inte DP AG:s agerande, att tillämpa priser som var lägre än det lagenliga enhetliga priset när det gäller sektorn för pakettjänster från dörr till dörr, något uppdrag att tillhandahålla offentliga tjänster. För det andra hade villkoren för DB Telekom's överföringar inte fastställts i förväg på ett objektivt sätt som medgav insyn. För det tredje var det inte möjligt att avgöra huruvida dessa överföringar lett till en överkompensation, eftersom det inte skett någon exakt fördelning. Slutligen skulle den ersättning, som ansågs ha utbetalats genom nämnda överföringar, ha skett oberoende av varje bedömning av kostnaderna för att tillhandahålla en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse.

- ⁹² DP AG har bemött dessa argument med att förstainstansrätten inte behövde pröva huruvida villkoren i domen i det ovannämnda målet Altmark Trans och Regierungspräsidium Magdeburg var uppfyllda. Konstaterandet att kommissionen underlåtit att pröva huruvida DP AG borde bära nettomerkostnaderna för fullgörandet av skyldigheter att tillhandahålla tjänster av allmänt ekonomiskt intresse skulle ha varit tillräckligt för att ogiltigförklara det omtvistade beslutet.

Domstolens bedömning

- ⁹³ Eftersom förstainstansrätten inledningsvis fann att kommissionen åtminstone underförstått hade erkänt att DP AG bar kostnader som delvis hänförde sig till tillhandahållandet av en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse, gjorde förstainstansrätten, såsom domstolen funnit i punkterna 66–73 i förevarande dom, en riktig bedömning när den i samband med en laglighetsprövning tog ställning till DP AG:s invändning mot kommissionens metod för att beräkna en eventuell överkompensation, i den mening som avses med det tredje villkor som uppställs i domen i det ovannämnda målet Altmark Trans och Regierungspräsidium Magdeburg, sådant det återges i punkterna 41–43 i förevarande dom.

- 94 Vid denna prövning slog förstainstansrätten bland annat fast i punkt 94 i den överklagade domen att, eftersom nämnda metod inte innebar någon kontroll av huruvida DP AG inte hade redovisat andra nettomerkostnader för tillhandahållandet av en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse, metoden inte gjorde det möjligt att styrka merkostnaderna, Med hänsyn till domen i det ovannämnda målet Altmark Trans och Regierungspräsidium Magdeburg, slog förstainstansrätten därför fast att det omtvistade beslutet skulle ogiltigförklaras.
- 95 Domstolen konstaterar i detta sammanhang, i likhet med vad generaladvokaten har konstaterat i punkterna 125–128 i sitt förslag till avgörande, att förstainstansrätten således gjorde en bedömning av huruvida det omtvistade beslutet var lagenligt inom ramarna för den behörighet som förstainstansrätten har enligt artikel 230 EG och med hänsyn till relevant rättspraxis avseende kvalificeringen av statligt stöd, samt den rättspraxis som avser ersättning för skyldigheter att tillhandahålla tjänster av allmänt ekonomiskt intresse, där domen i det ovannämnda målet Altmark Trans och Regierungspräsidium Magdeburg ingår.
- 96 Om förstainstansrätten hade prövat det omtvistade beslutet i förhållande till de övriga kriterierna som uppställs i den domen – vilket BIEK och UPS har hävdats att förstainstansrätten borde ha gjort – skulle den ha satt sig i kommissionens ställe genom att i stället för kommissionen göra en bedömning. Förstainstansrätten påpekade detta i punkt 95 i den överklagade domen.
- 97 Domstolen konstaterar dock att enligt fast rättspraxis är den prövning som gemenskapsdomstolarna gör av kommissionens komplicerade ekonomiska bedömningar med nödvändighet begränsad till en kontroll av att reglerna för handläggning och motivering har följts, att de faktiska omständigheter som har lagts till grund för det omtvistade valet är materiellt riktiga, att bedömningen av dessa faktiska omständigheter inte är uppenbart oriktig och att det inte har förekommit maktmissbruk (domen i de ovannämnda målen Aalborg Portland m.fl. mot kommissionen, punkt 279, och domarna av den 6 oktober 2009 i de förenade målen C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P och C-519/06 P, GlaxoSmithKline Services m.fl. mot kommissionen m.fl. REG 2009, s. I-9291, punkt 85).

- 98 Härav följer att förstainstansrätten inte behövde pröva alla de kriterier som domstolen uppställde i domen i det ovannämnda målet Altmark Trans och Regierungspräsidium Magdeburg, när det omtvistade beslutet väl konstaterats vara rättsstridigt utifrån ett av dessa villkor.
- 99 Mot bakgrund av det anförda ogillar domstolen anslutningsöverklagandena.

Rättegångskostnader

- 100 Enligt artikel 69.2 första stycket i rättegångsreglerna, som är tillämplig på mål om överklagande enligt artikel 118 i dessa regler, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 69.4 första stycket i rättegångsreglerna ska medlemsstater som har intervenerat i ett mål bära sina rättegångskostnader.
- 101 Kommissionen har tappat målet och ska därför ersätta rättegångskostnaderna i huvudöverklagandet i enlighet med DP AG:s yrkanden.
- 102 BIEK:s och UPS anslutningsöverklaganden har ogillats. DP AG har i sin svarsskrivelse emellertid inte yrkat att BIEK och UPS ska förpliktas att ersätta dess rättegångskostnader för nämnda överklaganden. Därmed ska dessa parter bära sina respektive rättegångskostnader för anslutningsöverklagandena.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

- 1) **Huvudöverklagandet och anslutningsöverklagandena ogillas.**
- 2) **Europeiska kommissionen ska bära sin rättegångskostnad och ersätta Deutsche Post AG:s rättegångskostnader för huvudöverklagandet.**
- 3) **Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV och UPS Europe SA ska bära sina respektive rättegångskostnader för huvudöverklagandet.**
- 4) **Deutsche Post AG, Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV och UPS Europe SA ska bära sina respektive rättegångskostnader för anslutningsöverklagandena.**
- 5) **Föbundsrepubliken Tyskland ska bära sina rättegångskostnader.**

Underskrifter